

Неідеальне батьківство

У житті ми стикаємося зі складнощами у взаємодії з дітьми та намагаємося знайти ідеальний спосіб виховання. Потрібно визнати, не буває ідеальних батьків, і ми всі робимо помилки.

Мій син молодшого шкільного віку не дуже любить прибирати за собою іграшки та підтримувати порядок. Я намагалася донести йому свою цінність порядку та відповідальності. Під час однієї із «серйозних» розмов про це я прикрикнула на нього. Дитина деякий час сиділа мовчки. Потім син підійшов до полиці з книгами, вибрав одну з них і простягнув мені. Яким же був мій подив, коли я прочитала назву: «Якщо з дитиною важко...». Після цього він сказав мені: «Мам, а давай знайдемо такий спосіб, щоб було добре і тобі, і мені» Ще той дипломат росте 😊

На той час я була вже залучена у світ психології, тому досліджувала та пробувала різні підходи виховання. Пройшовши свій шлях, я прийшла до того, що немає абсолютно правильного рішення чи підходу, воно персональне для кожного. Виховуючи дитину, ми створюємо унікальні людські взаємини, відданої, безумовної любові між конкретною дитиною та конкретним дорослим. І щоб зрозуміти сутність, дістатися до глибини, нам потрібно зайнятися собою. Я часто подумки повертаюся до цих спогадів, щоб подивитися на світ очима дитини. Адже ми усі хочемо гарного життя для наших дітей. А як воно виглядає? Це життя повне статку? А може, повної відповідності очікуванням батьків? Чи це життя, коли батьки дивляться на дитину з усією уважністю та повагою, коли приймають її всерйоз і справедливо ставляться, коли намагаються зрозуміти та визнають її цінність у будь-яких проявах та обставинах? Чи це питання, яке ми маємо осягати все життя?

Посадивши насіння, ми не можемо знати напевно, яким воно проросте, не можемо передбачити усі умови. Зате ми можемо прагнути до того, щоб створити живильне, надійне та безпечне середовище, стійке і водночас гнучке, яке дозволить у майбутньому розкрити все своє різноманіття, ставши міцним фундаментом у житті.

